

ההוספה
בלמוד התורה
בעניני משיח והגאולה
היא הדרך הישירה
לפעל התגלות
וביאת המשיח
והגאולה
בפעל ממש.

(הרבי מליובאוויטש
בשיחת שבת
פרשת תזריע-מצרע
ה'תנשי"א)

פוחתהים

דלת

לנאולה

חוברת הכנה
אחידון מספס
בנושאי משיח ואליה

pe: _____

כיתה: _____

מבוא

אָן תַּלְמִידֵי וְתַלְמִידוֹת הַרְפֵּת

פִּילֹס וּבִרְכָּה!

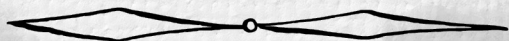
ביום כ"ח ניסן שנת ה'תנש"א, אמר הרבי מלובאוויטש שיחה מיחדת לחסידים, בה הביע את צערו על העכוב בביאת המשיח לאחר כל הדברים שנעשו. הרבי העביר לחסידים את האחריות והזכות לפעל להבאת הגאולה, באמרו: "הדבר היחידי שעוד יכולני לעשות: הנני מוסר זאת לכל אחד מכם, עשו כל אשר ביכולתכם לפעל ביאת משיח בפעל ממעש".

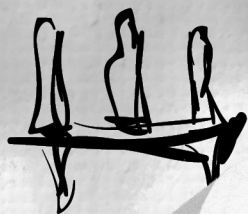
השיחה גרמה להתעוררות רבה בקרב החסידים בנושא הבאת הגאולה. התחזקה אז ההבנה שהכוחות נתנו לכל יהודי, כעת נותר רק לבצע.

חלפו מאז שלושים שנה, בהן חיים החסידים עם הידיעה כי הגאולה הקרבה אינה רק בשורה גדולה וחדשה, אלא זו מציאות ההולכת וקורמת עור וגידים לנגד עינינו, והיא תלויה במעשינו ובהשתדלותנו. עלינו להתכונן לקראתה ולעשות הכל כדי לזרז את בואה.

במסגרת ציון שלושים שנה משיחה זו, שנת ה'תשפ"א הכרזה בכל מוסדות החנוך של "רשת אהלי יוסף יצחק בארץ הקדש" כשנת "יוצרים גאולה".

למרות האתגרים המיוחדים המלוים את שנת ה'תשפ"א הנוכחית, התלמידים, התלמידות ובראשם צו"ת החנוך, התגייסו במרץ ובהתלהבות לעשות כל שביכולתם – למהר ולזרז את בוא הגאולה.

מַלְאֲכִים וְקָרִים,

למוד מתוך החוברת שלפניכם, והשתתפות בחידון – המסכם את התכנים העשירים שנלמדו במשך השנה אודות הגאֵלה, מהיום עבודתכם הזדמנות יקרה נוספת לעשות משהו ממשי להבאת הגאֵלה.

כמו שאנחנו מוצאים בדברי הרבי אודות למוד עניי משיח וגאֵלה, שנאמרו בסמיכות ליום כ"ח ניסן:

"המדבר בתקופה האחרונה בנוגע להוספה המיוחדת בלמוד התורה בעניי גאֵלה ומשיח – לא (רק) בתור 'סגנה' למהר ולקרב ביאת המשיח והגאֵלה, אלא (גם) בעקר כדי להתחיל 'לחיות' בעניי משיח וגאֵלה, 'לחיות' עם הזמן' דימות המשיח, על ידי זה שהשכל נעשה ממלא וחדור בהבנה והשגה בעניי משיח וגאֵלה שבתורה, ומהשכל מתפשט וחדר גם ברגש הלב, ועד להנהגה בפעל, במחשבה דבור ומעשה באפן המתאים לזמן מיוחד זה, שעומדים על סף הגאֵלה ומראים באצבע ש'הנה זה (מלך המשיח) בא'".

(מתוך שיחת שבת פרשת בלק, י"ז בתמוז ה'תש"א)

בהצלחה רבה במשימה החשובה!

הנהלת הרשת

שְׁעַר
רֵאשׁוֹן

מגילות לגאולה

משגים

העולם כחלום

בחלום, רואים דברים מוזרים שנראים כאילו הם הגיוניים. גם הגלות היא כמו חלום. קורים בה דברים לא הגיוניים: יש בעולם הרבה אנשים שסובלים והרבה דברים לא טובים. כשמשיח יבוא, אנחנו כאילו 'נתעורר' מהחלום הארוך של הגלות ונראה את העולם במצב ההגיוני שלו, כשהכל רק טוב, וכלם מרגישים אף השם נמצא בכל מקום.

עולם נאמן העל

"עולם" מלשון "העלם" – העולם מעלים ומסתיר את הקדשה; לא רואים מיד מי ברא את העולם ואף השם מנהל אותו.

לאחר כל השנים שעברו מאז בריאת העולם, יש לתורה ולמצוות מטרה אחת – לגלות. לגרם לך שהעולם עצמו יראה לך, את הקדוש ברוך הוא הנמצא בתוכו. הגלוי הזה, יתרחש בזמן הגאולה.

להכניס את ה"אף"

המלה 'גאולה' מרכבת מ'גולה', בתוספת א'. הגאולה מתלבשת בתוך הגולה עצמה, אלא שהיא מכניסה ב'גולה' את הא' – "אלוהי של עולם", הקדוש ברוך הוא. (התעודיות תנש"א כרך ג, שבת פרשת אחרי-קדושים)

צטוטים

1.

"אני מאמין באמונה שלמה בביאת המשיח, ואף על פי שיתמהמה עם כל זה אחכה לו בכל יום שיבוא".

(על פי י"ג העקרים לרמב"ם)

2.

"אפלו אין ביד ישראל אלא הקווי, כדאים הם לגאולה בשכר הקווי".

(במדרש, ילקוט שמעוני תהלים רמז תשלו)

3.

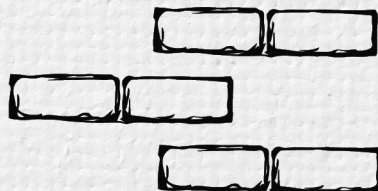
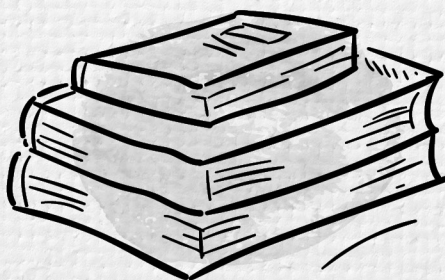
"בשעה שמכניסין אדם לדין אומרים לו... צפית לישועה?".

(שבת לאא)

4.

מדברי הרבי: "הדבר היחיד שעדין מעכב את הגאולה הוא הצורך שכל בני ישראל יבקשו וידרשו ויתבעו מהקדוש ברוך הוא להביא את הגאולה האמתית והשלמה".

(התועדויות תשמ"ז כרך ב, עמוד 164)

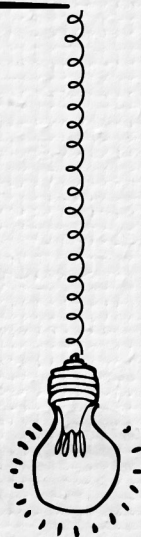

העסקה היא מלכודת

לאחד מחסידי כבוד-קדשת אדמו"ר
ה"צמח צדק" היה בית מסחר ואכסניה,
אותם חכר מדי שנה מאת הפריץ
בעשרה רובל כסף שהיה משלם
מראש.

שנה אחת שלח החסיד את בנו כדי
לערוך את החוזה לקראת השנה הבאה.
עלה בדעת הבן לערוך את החוזה
למשך חמש השנים הבאות ובכך
לחסוך עשרים רובל, שכן נאות הפריץ
להסתפק בשלושים רובל באם ישלם
מראש תחת החמשים המגיעים לו.

כשחזר הבן וספר לאביו על הצלחת
העסקה המצלחת שעשה, נער בו אביו:
"לא זו בלבד שלא חסכת עשרים רובל
אלא ששלמת עשרים רובל לריק, שהרי
מאמינים אנו באמונה שלמה בביאת
המשיח בשנה זו ממש, ולחנם שלמת
לארבע השנים הבאות..."

שְׁעַר
שְׁנִי

יָמוֹת הַפְּסִיחַ

משגים

עולם נאָפֿס

בימות המָשִׁיחַ יתְנַכֵּה בְּעוֹלָם הַכּוֹחַ הָאֱלֹקִי הָאִין סוֹפִי, הוּא יִשְׁפִּיעַ עַל כָּלָם וְעַל הַכֹּל. לָכֵן גַּם עוֹלָם הַצּוֹמֵחַ, גַּם עוֹלָם הַחַי וְגַם הַדּוֹמֵם, יִהְיוּ מִשְׁלָמִים.

מִנְאִכֵּת כּוֹהֲנִים

לְעֵתִיד לְבּוֹא, עִם יִשְׂרָאֵל כָּלָּה יִהְיֶה "מִמְלַכֶּת כּוֹהֲנִים וְגוֹי קָדוֹשׁ" (שְׁמוֹת יטו). אֲמוֹת הָעוֹלָם יִרְגִּישׁוּ שֶׁבְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִקְרִינִים עֲלֵיהֶם קִדְשָׁה אֲמוֹנָה וְצִדְקָה, וְלָכֵן הֵם יִרְצוּ לִהְיוֹת קְרוֹבִים לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל וּלְהוֹשִׁיט לָהֶם עֲזָרָה, בְּרָצוֹן וּבִשְׁמֻחָה.

יִזְדִּי "צְבָאוֹת הֵיִס"

כְּאֲשֶׁר יִלְדִּי יִשְׂרָאֵל עֲבְרוּ בַּיָּם סוּף, הֵם הִצְבִּיעוּ וְאָמְרוּ: "זֶה אֲדִלִּי וְאִנּוּהוּ" (שְׁמוֹת טו,ב), לָכֵן נֹאמַר עֲלֵיהֶם שִׁ"הֵם הִכִּירוּהוּ תַחֲלָה". גַּם לְעֵתִיד לְבּוֹא, יִלְדִּי יִשְׂרָאֵל שְׂזוֹכִים וּמִקְבְּלִים חֲנוּךְ יְהוּדֵי טְהוֹר, יִזְכּוּ לִהְיוֹת הָרֵאשׁוֹנִים לְהִצְבִּיעַ וּלְרְאוֹת אֱלֻקוֹת.

הַלְוִיתוֹ, שׁוֹר הַבֵּר וַיִּין הַמִּשְׁחָה

סְעוּדַת הַצִּדִּיקִים שֶׁתִּתְקִים לְעֵתִיד לְבּוֹא מְסַמֶּכֶת סוּדוֹת רוּחָנִיִּים עֲמָקִים. הַלְוִיתוֹ וְשׁוֹר הַבֵּר מְסַמְלִים שְׁנֵי סוּגִים שֶׁל עֲבוּדַת הַשֵּׁם. עֲבוּדָה רוּחָנִית נִעְלָה, בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים, וְעֲבוּדָה עִם הָעוֹלָם הַנִּשְׁמִי, לְזַכֵּךְ וּלְקַדֵּשׁ אוֹתוֹ. לְעֵתִיד לְבּוֹא שְׁתֵּי הָעֲבוּדוֹת הָאֵלֶּה יִשְׁלִימוּ זֶה אֶת זֶה.

הַיֵּין הַמִּשְׁמֵר מְסַמֵּל אֶת עֲמֶק פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, שֶׁתִּתְנַכֵּה אֶז.

צטוטים

1.

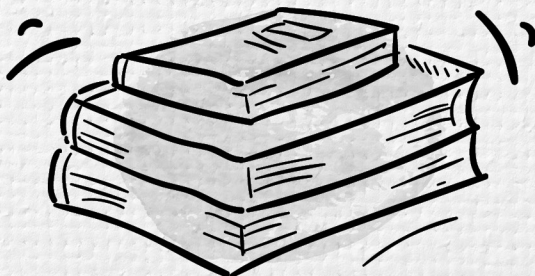
"הטובה תהיה משפעת הרבה וכל המעדינים מצוין
כעפר, ולא יהיה עסק כל העולם אלא לדעת את
השם בלבד".
(רמב"ם, הלכות מלכים יב,ה)

2.

"וגר זאב עם כבש ונמר עם גדי ירבע".
(במדבר, ילקוט שמעוני תהלים רמז תשלו)

3.

"וכתתו חרבותם לאתים וחנויותיהם למזמרות.
לא ישא גוי אל גוי חרב, ולא ילמדו עוד מלחמה".
(ישעיה ב,ד)

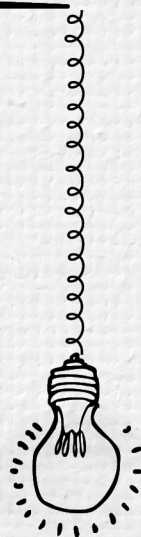
משירי האויס בבית המקדש

מעשה ובאו לרב הקדוש רבי מנחם מנדל
מייטבסק חבורת חסידים בעלי מנגנים
מפרסמים לשבות בהיכל קדשו ולהנעים
לו מזמרותיהם בשלחנו. בידי חבורת זמר
זו היה נגון מיוחד במינו ערב כאזן ומושך
את הלב, וכשסמן להם רבי מנחם מנדל
בסעודת ליל שבת קדש לשיר, ובקשו
לפצח בזמר זה, הסה אותם מיד ורמז
להם לחדל מלנגנו.

הדבר חזר ונשנה גם בשאר סעודות
השבת, והיה בעיניהם לפלא.

למחרת, ביום ראשון שחל בו ראש חודש,
ישב רבי מנחם מנדל בסעודת היום עם
תלמידיו הקדושים, ולפתע צוה לחבורת
בעלי המנגנים לפתח דוקא בנגון שאותו
הסה במשך כל השבת.

בשעת נגינתם בכה רבי מנחם מנדל מאוד
והזיל דמעות כמים, ולאחר מכן גלה כי נגון
זה משירי הלויים בבית המקדש היה, וזוהי
הסבה שלא הניחם לנגנו בשבת, כדי שלא
יצטער ביום הקדוש על חרבן הבית וגלות
השכינה.

שְׁעַר
שְׁלִישִׁי

הַנָּה הַנָּה מִשִּׁיחַ בָּא

משגים

האף השני

כתוב בזהר הקדוש (וירא, חלק א, קיזא), שהאף השני הוא זמן מיוחד שבו ה'שכינה' הקדושה, תקום מעפורה.

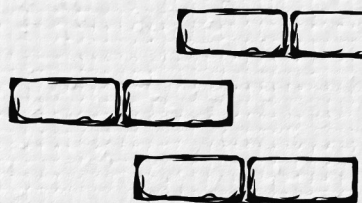
בפרט בחצי השני של האף השני יפתחו שערי החכמה למעלה וגם שערי החכמה למטה והעולם יהיה מתקן ומוכן להכנס לאף השביעי.

העולם התכונ

יש סימנים מעודדים המראים שהעולם כולו מתחיל להתכונן לקראת ימות המשיח. הרבי מצביע על כמה שנויים מעניינים בעולם.

למשל: נפילת מסר הברזל ושחרור היהודים מהמשטר הקומוניסטי. שלום בין עמים. הסכמים להפסקת יצור נשק מסכן.

נָנִס עַל אֲפִי עֶנֶק

הדור שלנו מקבל כוחות מהעבודה הרוחנית העצומה
שכבר עשו בעבר כל הצדיקים.

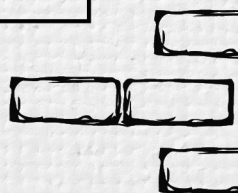
כמו גמד היושב על כתפיו של אדם ענק ומצליח
להגיע למקומות גבוהים.

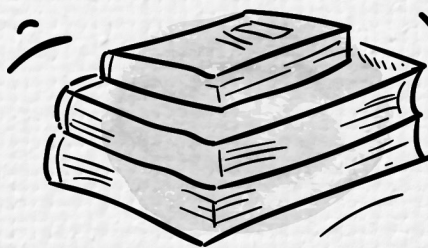
מְסִירוֹת נָפֶעַ בְּ"עֶקְבֵּתָא דְּמִשְׁיָחָא"

לדור שלנו יש גם מעלה מיוחדת, שאין לדורות
שלפנינו!

זהו דור שבו יהודים מתאמצים ודבקים בתורה
ובמצוות, למרות החשך הרוחני שיש בעולם.

מבאר בחסידות שאפלו משה רבנו, הרגיש ענה
מיוחדת כלפי מסירות הנפש שתהיה בדור של
"עקבתא דמשיחא" על שמירת התורה והמצוות.

צטוטים

1.

"ששית אלפים שנה הוי עלמא (=קיום העולם),
 שני אלפים – תהו, שני אלפים – תורה,
 שני אלפים – ימות המשיח."
 (סנהדרין צזא. עבודה זרה טא.)

2.

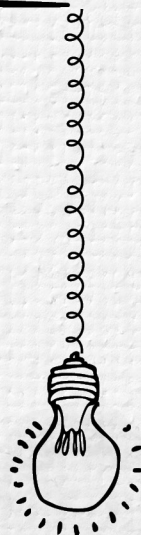
"הנה ימים באים נאם השם והשלחתי רעב בארץ.
 לא רעב ללחם ולא צמא למים,
 כי אם לשמע את דברי השם."
 (עמוס ח"א)

ספור

אדרבה!...

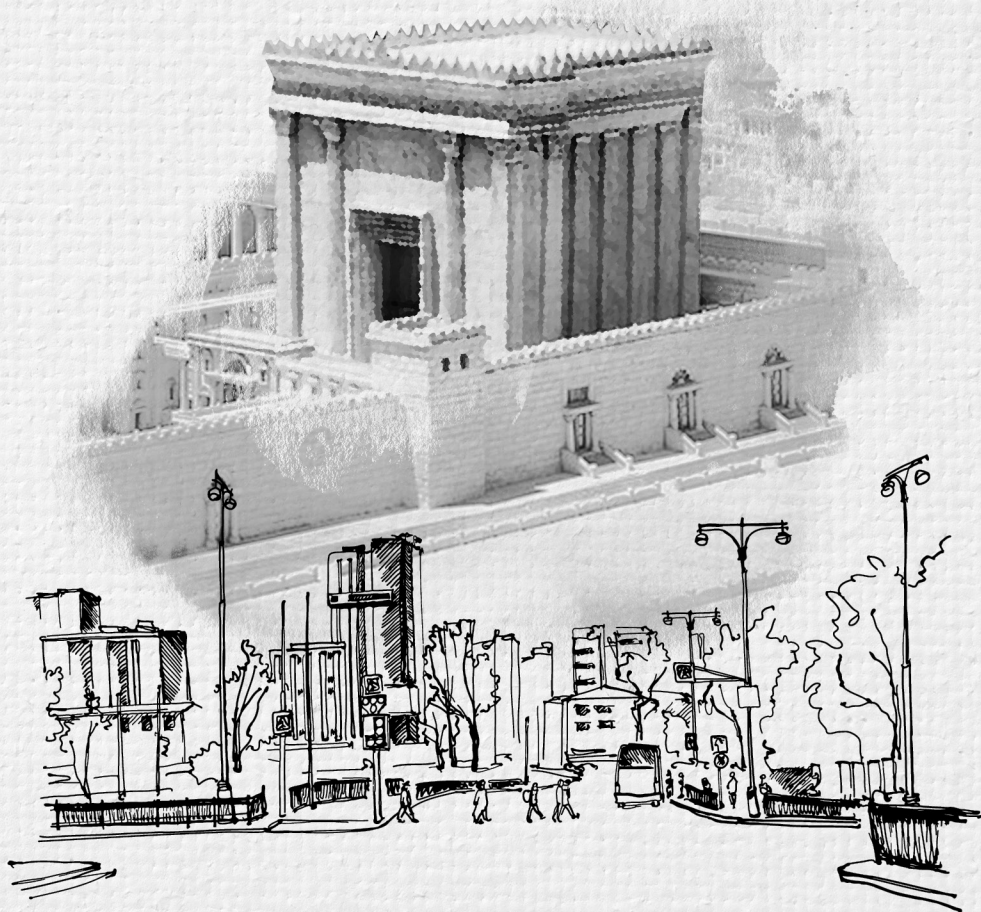
טענו אנשים לפני הרבי מלויבאוויטש: "השכם
 והערב אתה מבטיח: הנה הנאכה קרובה, ומן
 המפרסמות כי כבר לפני ארבעים שנה כבר
 התבטא כן האדמו"ר הקודם (הרי"צ)..."

"אדרבה!", ענה להם הרבי, "אם כבר לפני
 ארבעים שנה הכריז גדול בישראל ש"הנה
 זה בא" הרי עתה מכרח הוא לבוא!..."

שַׁעַר
רַבִּיעִי

תֵּהֱלִיכִי הַגָּאֵלָה

משגים

אחישנה – בעתה

כתוב בנביא: "אני השם בעתה אחישנה" (ישעיהו ס, כב).

הנמרא מפרשת (סנהדרין צח, א). שבפסוק הזה נרמזות שתי אפשרויות של גאולה: אם ישראל יזכו – הגאולה תקדים לבוא, "אחישנה". ואם לא יזכו – הגאולה תבוא בזמן שנקבע לה מראש, "בעתה".

השופר הגדול

הקול שיבשר את בוא הגאולה, יהיה קול "השופר הגדול".

"ויהיה ביום ההוא יתקע בשופר גדול, ויבאו האבדים בארץ אשור והנדחים בארץ מצרים והשתחוו לה בהר הקדש בירושלים" (ישעיהו כז, ג).

האזיר נכנס לשופר דרך פתח צר ויוצא דרך פתח רחב. כך השופר הגדול מסמל את היציאה של בני ישראל מהמצר למרחב.

בִּנְיָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא

בספר הזהר (חלק ג רכא,א) מְכַנֶּה הַבֵּית הַשְּׁלִישִׁי "בִּנְיָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא" – בִּנְיָן שֶׁיִּבְנֶה עַל־יְדֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.

יֵשׁ דְּעוֹת שׁוֹנוֹת הָאֵם בֵּית הַמְקֻדָּשׁ יֵרֵד מוֹכֵן מִן הַשָּׁמַיִם, אוֹ יִבְנֶה בְּיַד אָדָם. מְסַבֵּר עַל כֵּן שֶׁלְמַעֲשֵׂה, יִהְיוּ בְּבֵית הַמְקֻדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי דְבָרִים שֶׁיִּבְנוּ בְּיַד אָדָם וְיִהְיוּ דְבָרִים שֶׁיִּרְדּוּ וְיִבֹּאוּ מִן הַשָּׁמַיִם.

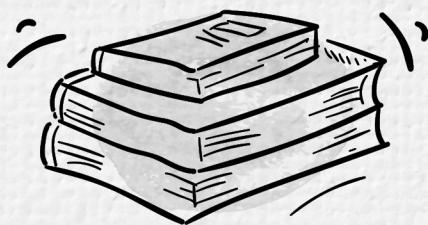
כֵּן מֵצֵד אֶחָד עִם יִשְׂרָאֵל יָקִים אֶת הַמִּצְוָה לְבָנוֹת בֵּית מְקֻדָּשׁ, וּמֵצֵד שְׁנֵי יִהְיוּ בַּמְקֻדָּשׁ דְּבָרִים עֲלִיוֹנִים, שֶׁבְּזָכוֹתָם הוּא יִהְיֶה נָצַחִי.

קְבוּלַת הַגְּלוּיֹת

לֹא רַק עִם יִשְׂרָאֵל יֵצְאוּ לְגָלוּת. יַחַד אַתֶּם, הַקָּבָ"ה בְּעֶצְמוֹ יֵצֵא לְגָלוּת, עִם כָּל יְהוּדֵי יִשְׂרָאֵל.

עַל הַכְּתוּב "וְשָׁב הַשֵּׁם אֶלְקֵינוּ אֶת שְׁבוּתָךְ" (דְּבָרִים כ, ג) – אוֹמְרִים חֲזָ"ל "בּוֹא וְרֵא הַכְּמָה חֲבִיבִינוּ יִשְׂרָאֵל לְפָנֵי הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁבְּכָל מְקוֹם שֶׁנָּלוּ, שְׁכִינָה עִמָּהּ... וְאַף כְּשֶׁעֲתִידִין לְהִנָּחֵל, שְׁכִינָה עִמָּהּ"

אִם כֵּן, כְּמָה שֶׁמִּחָה תִּהְיֶה בְּעֵת קְבוּצַת גְּלוּיֹת, כֶּאֱשֶׁר גַּם הַשְּׁכִינָה הַקְדוּשָׁה, תֵּצֵא מִן הַגְּלוּת.

צטוטים

1. "וְהָיָה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים נִכּוֹן יִהְיֶה הָרַב בֵּית הַשֵּׁם בְּרֹאשׁ הַקְּהָלִים וְנִשְׁאָא מִגְבָּעוֹת וְנִהְרֹו אֵלָיו כָּל הַגּוֹיִם."
(ישעיה ב,ב)

2. "הֲנִי מֵבִיא אוֹתָם מֵאֶרֶץ צָפוֹן וְקִבְּצֹתִים מִיִּרְכָתִי אֶרֶץ... קֹהֵל גָּדוֹל יֵשׁוּבוּ הֵנָּה."
(ירמיה לא,ח)

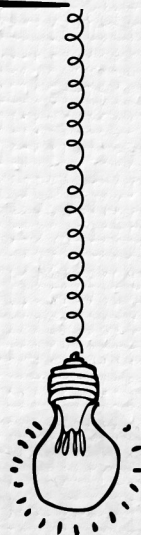
3. "וְאַתֶּם תִּלְקְטוּ לְאֶחָד אֶחָד בְּנֵי יִשְׂרָאֵל."
(ישעיהו כז, יב)

ספור

נסח ההלכאנה

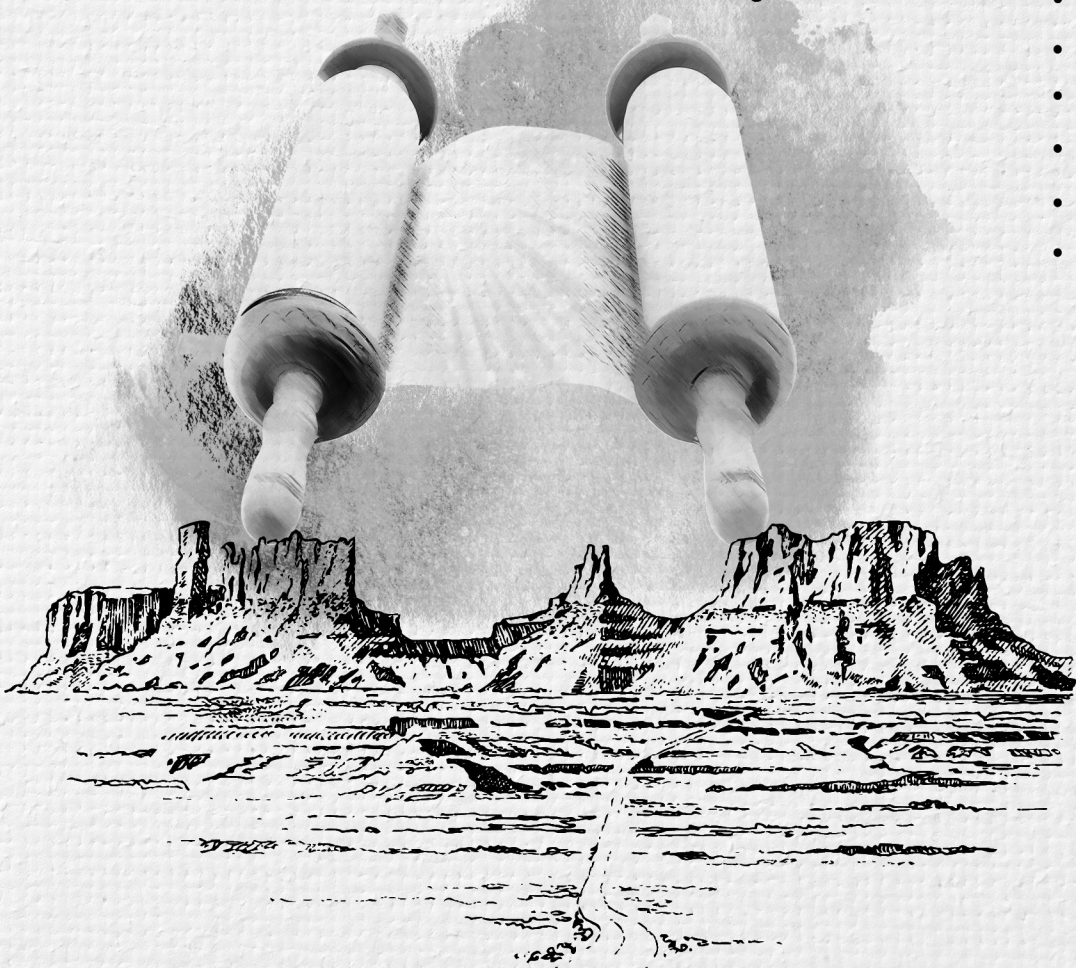
לקראת החתונה הגדולה בז'לובין, בה נשאו צאצאיהם של רבנו הזקן, בעל התניא, והרב הקדוש רבי לוי יצחק מברדיצ'ב, קרע רבי לוי יצחק את נסח ההזמנה וצוה לכתב כן:

"החתונה תתקיים אם ירצה השם בירושלים עיר הקדש והמקדש, תבנה ותכונן במהרה בימינו אמן. ובאם משיח צדקנו לא יבוא חסד ושלום עד אז – תתקיים החתונה בעיר ז'לובין..."

שֵׁעַר
חַמִּישִׁי

מַחֲכִים לְמַנְשִׁיחַ

משגיח

נאָך וַנְבִיאַ

מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ מֵתָאָר כִּ"מֶלֶךְ" וְכִ"נְבִיא". נִרְאָה שְׁמִדְבָּר בְּשִׁתִּי תִקּוּפוֹת: בְּתִקּוּפָה הָרֵאשׁוֹנָה יִרְגֵּשׁ בְּעֵקֶר הַיּוֹתוֹ "מֶלֶךְ" - כְּאִשֶּׁר יַחְזִיר אֶת יִשְׂרָאֵל לְדֶרֶךְ הַתּוֹרָה, יִלְחֵם בְּאֲמוֹת הָעוֹלָם וַיַּעֲבִיר אֶת הָרַע מִן הָעוֹלָם.

בְּתִקּוּפָה הַשְּׁנִיָּה יִרְגֵּשׁ יוֹתֵר הַיּוֹתוֹ "נְבִיא" וְ"רַב" שְׁיִלְמַד תּוֹרָה וּפְנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, לְכָל יְהוּדִי.

נאָךְ הַמְּשִׁיחַ וְהַיְּהוּדִים הַפְּשׁוּטִים

אָדְמוֹ"ר הִצְמִיחַ צִדְקָא הָיָה אוֹמֵר, שְׁמִשְׁחָא צִדְקָנוּ יִתְעַנֵּג בְּמִיחָד מֵהַיְּהוּדִים הַפְּשׁוּטִים, בְּעֵלֵי מִסִּירוֹת הַנֶּפֶשׁ.

כְּלוּמָר, אֶפְרָעֵל־פִּי שְׁיִלְמַד תּוֹרָה אֶת כָּל הָעָם, כּוֹכֵל הַגְּדוֹלִים בְּיוֹתֵר וְכָלֵם יִלְמְדוּ מִפִּיו אֶת "תּוֹרָתוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ", עִם זֹאת, תִּהְיֶה בּוֹ עֲנוּה מִיחָדָת לְהַתִּיחַס לְאֲנָשִׁים פְּשׁוּטִים וְלִלְמַד גַּם אֹתָם, עַל־פִּי רַמְתָּם.
(עַל־פִּי סֵפֶר הַמַּאמָּרִים תִּרְצ"ט, עֲמוּד 194)

רוֹכֵב עַל חֲמוֹר

בְּנְבִיא מוֹבָא תֵּאוֹר, לְפִי הַמְּשִׁיחַ יִגִּיעַ "עֲנִי וְרוֹכֵב עַל חֲמוֹר". עַל פִּי הַפְּרוּשִׁים הַשּׁוֹנִים הַדָּבָר בָּא לְסַמֵּל שְׁנֵי דְבָרִים: אֶת הָעֲנוּה שֶׁל מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, כִּי חֲמוֹר הוּא בְּהֵמַת־רִכְיָבָה פְּשׁוּטָה. וְכֵן אֶת הָעֲבָדָה שְׁמֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ "רוֹכֵב" - שְׁלִיט, עַל עוֹלָם הַ"חֲמָר".

צטוטים

1.

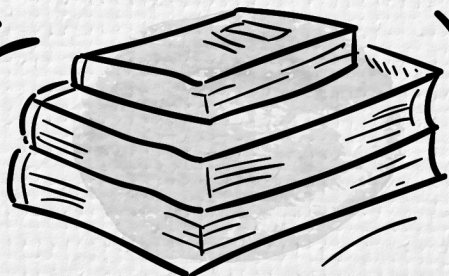
"אותו המלך שיעמד מזרע דוד, בעל חכמה יהיה יותר משלמה, ונביא גדול הוא, קרוב למשה רבנו. ולפיכך ילמד כל העם ויורה אותם דרך השם".
(רמב"ם, הלכות תשובה, פרק ט הלכה ב)

2.

"עתיד הקדוש ברוך הוא להיות יושב... ודורש תורה חדשה שעתיד לתן על ידי משיח".
(ילקוט שמעוני, ישעיהו רמז, תכט)

3.

"ונחה עליו רוח השם, רוח חכמה ובינה, רוח עצה ונבונה, רוח דעת ויראת השם".
(ישעיהו יא, ב)

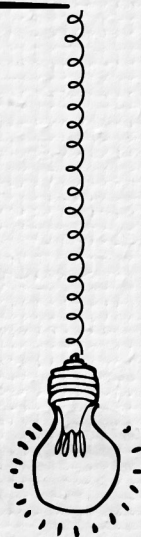
ספור

רצע קרוב יותר לביאת המשיח!

אצל ה"חוזה" מלובלין היה שעון, והשעונים שהיו בזמנם היו דופקים בכל שניה בקול.

פעם נכנס איזה רב ואמר ל"חוזה" שכל רגע שהוא שומע את קול השעון הוא נכנס קצת לעצבות, כי זה מזכיר לו שכל רגע מקרב אותו למאה ועשרים...

ענה לו ה"חוזה" שבכל רגע שהוא שומע את קול השעון לבו מתמלא בשמחה גדולה, שהנה רגע קרוב יותר לביאת המשיח.

"לא זו בלבד שסוף הגאולה לבוא,
 אלא הגאולה כבר עומדת על סף הפתח
 ומחכה לכל אחד ואחת מ'ישראל'
 שיפתח את הדלת ו'יסחב' את הגאולה לתוך החדר!"
 (מדברי הרבי מליובאוויטש בשיחה עם הרב הראשי לישראל,
 הרב מרדכי אליהו ב' במרחשון תשנ"ב)